

Συχνά ο Χριστός αναφέρεται στο τι είναι η Βασιλεία του Θεού με παραβολές, μικρές δηλαδή ιστορίες, που έχουν αλληγορικό περιεχόμενο, υποκρύπτουν

μηνύματα πνευματικά και δείχνουν στους ανθρώπους το δρόμο για τον ουρανό. Μία από τις πιο ωραίες παραβολές είναι κι αυτή του σπορέα (Λουκ. 8, 4-15). Αφού ο Χριστός αφηγείται την παραβολή, οι μαθητές Του Τον ρωτούν ποιο είναι το νόημά της. Κι εκείνος απαντά με μία παράξενη φράση, πριν δώσει την ερμηνεία που εκείνοι ζητούνε. «Σε σας έδωσε ο Θεός να γνωρίσετε τα μυστήρια της Βασιλείας Του, ενώ στους υπόλοιπους αυτά δίνονται με παραβολές, ώστε να κοιτάζουν αλλά να μην βλέπουν και να ακούνε αλλά να μην καταλαβαίνουν».

Οι μαθητές του Χριστού, και κατ' επέκτασιν οι χριστιανοί, έχουν λάβει από τον ίδιο τον Κύριο το προνόμιο και την ευλογία να γνωρίζουν τα μυστήρια της Βασιλείας Του. Αυτό σημαίνει ότι η Βασιλεία του Θεού δεν είναι γι' αυτούς «βρώσις και πόσις», δηλαδή υλικό γεγονός το οποίο καλύπτει τις ανθρώπινες ανάγκες, αλλά βαθύτερο οντολογικό, υπαρξιακό γεγονός. Οι μαθητές γνωρίζουν ότι η Βασιλεία του Θεού είναι μία πρόσκληση επανεύρεσης του αληθινού ανθρώπινου προορισμού, του τι δηλαδή είναι ο άνθρωπος, το πώς μπορεί να βιώσει το αληθινό νόημα της ζωής, που δεν είναι άλλο από την σχέση του με το Θεό δια του Ιησού Χριστού. Το πώς επιτυγχάνεται και βιώνεται αυτή η σχέση είναι ένα μυστήριο. Μυστήριο με την έννοια ότι δεν είναι ο άνθρωπος που σχετίζεται με το Θεό χάρις στις δικές του δυνάμεις, αλλά είναι ο Θεός που κατεβαίνει, γίνεται άνθρωπος και δείχνει στον άνθρωπο τι σημαίνει αγάπη, κοινωνία μαζί Του και αιώνια ζωή. Και τότε ο άνθρωπος το μόνο που έχει να κάνει είναι να γίνεται «γη αγαθή», δηλαδή να απομακρύνει από τη ζωή του όλες εκείνες τις μικρές ή τις μεγάλες μέριμνες που γίνονται αγκάθια, τα οποία εμποδίζουν την καρποφορία της Βασιλείας εντός του. Εδώ το μυστήριο έγκειται στη δύναμη της αγάπης προς το Θεό, που υπερβαίνει κάθε άλλη αγάπη.

Δεν είναι όμως μόνο αυτή η ευλογία που λαμβάνουν οι μαθητές. Επειδή η Βασιλεία του Θεού είναι ο δρόμος και ο τρόπος της αγάπης, εκείνοι καλούνται και βοηθούνται από το Χριστό να ξεπεράσουν το συμφέρον. Αυτή την πνευματική κατάσταση η οποία ενυπάρχει στον άνθρωπο ως αποτέλεσμα της μεταστροφής της προαιρέσεώς του, από τον προσανατολισμό της δίψας για το Θεό στην πορεία της θεοποίησης του εαυτού. Κι έτσι ο άνθρωπος μετρά τα πάντα με γνώμονα το ίδιο συμφέρον. Θέλει έναν κόσμο που να τον κατακτήσει χωρίς κόπο. Θέλει τους άλλους να του τα προσφέρουν όλα έτοιμα. Δεν θέλει κανένα κόστος για τις επιλογές του. Θέλει να έχει δίκαιο σε ό,τι κι αν κάνει και κατακρίνει τον πλησίον του. Έτσι, συμπνίγεται από τις πέτρες της ζωής, δεν αντέχει καμία δοκιμασία και απομακρύνεται από το Θεό. Εδώ το μυστήριο έγκειται στον δρόμο της αγάπης προς τον πλησίον, η οποία γίνεται πραότητα, συγχωρητικότητα, προσφορά και θυσία και, ταυτόχρονα, υπομονή.

Λαμβάνουν όμως και μια τρίτη ευλογία οι μαθητές. Αυτή της αναγνώρισης της Βασιλείας του Θεού στην Εκκλησία. Και Εκκλησία δεν είναι ο ναός μόνο, αλλά η κοινωνία με το Θεό και τον συνάνθρωπο που τελείται σ' αυτόν. Δεν είναι μόνο τα μυστήρια της πίστης, αλλά και η μετοχή σ' αυτά που μεταμορφώνει τον άνθρωπο.

Δεν είναι μόνο οι ιερείς, αλλά ο κάθε πιστός που επιλέγει να αγωνιστεί να δει, να ακούσει, να μάθει, να παραδοθεί στη σχέση με τον Αναστημένο Κύριο. Και η Εκκλησία έχει αυτό που ονομάζουμε παράδοση, δηλαδή εκείνον τον τρόπο με τον οποίον η ερμηνεία των λόγων του Χριστού, αλλά και κάθε λόγου ταυτίζεται με αυτό το « δέδοται γνώναι» της παραβολής του σπορέως. Η Εκκλησία δεν είναι ένα φιλανθρωπικό σωματείο, ούτε μία φολκλορική επιβίωση του παρελθόντος. Μέσα από την παράδοσή της μιλά στην καρδιά του ανθρώπου και τον καλεί να αναζητήσει τον δρόμο και τον τρόπο της αγιότητας. Αλλιώς, ο άνθρωπος μένει στο δρόμο, όταν ο σπόρος της παρουσίας του Θεού πέφτει, αλλά εκείνος δεν θέλει να βρίσκεται στην Εκκλησία, ώστε να ζήσει το μυστήριο της Βασιλείας.

Ο κόσμος σήμερα θυμίζει το λαό εκείνον που άκουγε τις παραβολές, κοίταζε αλλά δεν έβλεπε, άκουγε, αλλά δεν καταλάβαινε. Αυτό συμβαίνει και σε μας τους χριστιανούς. Ενώ βλέπουμε τη ζωή της Εκκλησίας, ακούμε το λόγο του Θεού, μαθαίνουμε ότι ο δρόμος της πίστης οδηγεί στη σχέση με το Χριστό, εντούτοις δεν κάνουμε την Εκκλησία ζωή μας. Κι έτσι ο σπόρος της παρουσίας του Θεού δεν βρίσκει γη αγαθή, αλλά απιστία, μέριμνες, υποταγή στο κοσμικό πνεύμα και την οδό του διαβόλου. Ως συνέπεια αίρεται και από εμάς η δυνατότητα της γνώσης των μυστηρίων της Βασιλείας και καθηλωνόμαστε σε μία τυπική θρησκευτικότητα, η οποία δεν μας δίνει νόημα ζωής.

Η εποχή μας είναι εποχή κρίσης. Έχουμε την εντύπωση ότι ακολουθούμε την στάση των τριών ανθρώπινων τύπων, των αδιάφορων και εκτός Εκκλησίας, αυτών που πιστεύουν για το συμφέρον και εκείνων που η καρδιά τους είναι πνιγμένη από τα αγκάθια των βιοτικών μεριμνών. Και έτσι δεν μπορούμε να κατανοήσουμε πού και πώς βιώνεται η Βασιλεία του Θεού. Η απάντηση βρίσκεται στην επιδίωξη της σχέσης με το Θεό μέσα από την πίστη στο Χριστό. Μέσα από την πρόταξη της αγάπης προς τον πλησίον, που νικά το συμφέρον. Και μέσα από τη ζωή της Εκκλησίας, την επανεύρεση του αληθινού νοήματος της παράδοσής μας, το οποίο ζωογονεί το παρόν μας και του προσδίδει ελπίδα και πνευματική γνώση. Για να μας δοθεί το να γνωρίζουμε τα μυστήρια της Βασιλείας και να αντέξουμε. Αλλιώς τα πάντα φαντάζουν πρόσκαιρα, ακατανόητα και χωρίς σκοπό.

Πηγή: themistoklismourtzanos.blogspot.gr